

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferfeckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Ing. Mgr. J. K.**
bytem X

proti

žalovanému: **Úřad vlády České republiky**
nábřeží Edvarda Beneše 128/4, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí vedoucí žalovaného ze dne 19. 6. 2024, č. j. 18571/2024-UVCR-7
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. V nynější věci se Městský soud v Praze zabýval postupem Úřadu vlády České republiky (samostatně jako povinný subjekt), který nevyhověl žádosti žalobce o informaci z 6. 5. 2024, tážající se na *příčiny státních dluhů*. Učinil tak s odkazem na to, že svým obsahem jde o dotaz na názor, resp. stanovisko povinného subjektu, jež dříve nebylo nijak zpracováno a žalovaný jím není povinen disponovat. Podle § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (informační zákon), proto rozhodnutím z 21. 5. 2024, č. j. 18571/2024-UVCR-2, žádost odmítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. Žalobce proti tomu brojil odvoláním (rozkladem), v němž tvrdil, že by požadovanou informaci měl mít žalovaný k dispozici; žalobce se táže na fakta, nikoli názory. Vedoucí povinného subjektu (společně dále jako žalovaný) v záhlaví označeným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) rozklad zamítla. Závěry povinného subjektu potvrdila s tím, že žalobce neozřejmil, z čeho dovozuje, že by měl mít žalovaný informaci k dispozici, taková povinnost by musela vyplývat z obecně závazného právního předpisu. Je zřejmé, že nemá jít o jednoznačně vymezený dokument, ale spíše o reakci na žalobcovy výhrady k rostoucímu státnímu dluhu. Případnou analýzu by žalovaný musel vytvářet, což informační zákon zapovídá. Podstatné přitom není nutně to, zda jde o dotaz na názor či fakta, ale že jde o neexistující informaci.
3. Následně žalobce podal správní žalobu. Připomněl, že se již dříve (řešeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 72/2021) domáhal na předsedovi vlády informace, kdy bude splacen státní dluh, kterou neobdržel. Od té doby dluh stoupl o 750 mld. Kč (v r. 2024 státní dluh činil již 3,22 bilionů Kč), přičemž jsou to předsedové vlád, kteří přes 30 let podepisují schodkové rozpočty. Proto se předsedy vlády zeptal na příčiny těchto dluhů. Ty přitom nezpůsobují názory, ale fakta/skutečnosti, jež nemají být nově vytvořeny, ale pouze zjištěny. Žalobce nepožadoval, aby žalovaný něco interpretoval či hodnotil. Dotazovaný předseda vlády je manažer, v jehož působnosti je řízení vlády, vč. podepisování zákonů, a jenž má státní dluh řešit a mít tak jasno, jaké jsou jeho příčiny. Svůj dotaz přitom žalobce činí ve veřejném zájmu, aby stávající premiér či jeho nástupci začali zadlužení řešit.
4. Konkrétněji pak namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že § 2 odst. 4 informačního zákona je nutné vykládat ve světle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (Listina). Pro aplikaci § 2 odst. 4 není dle žalobce důvod, dané omezení neodpovídá možným omezením předpokládaným citovaným ustanovením Listiny. Povinný subjekt, resp. předseda vlády nadto musí mít z titulu své funkce jasno, nebo by mít měl, jaké jsou příčiny státních dluhů. Žádnou informaci by nemusel vytvářet. Povinnost takovou informaci mít vyplývá z povinnosti řádného řízení vlády dle čl. 77 Ústavy. Žalobce též dále obecně odkázal na judikaturu Ústavního soudu. V závěru žaloby navrhl, aby Ústavnímu soudu věc předložil, jelikož ustanovení, jehož má být použito, je v rozporu s ústavním pořádkem; případně, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného a další podání žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že napadeným rozhodnutím nedošlo k porušení práva jednotlivce vyhledávat a šířit informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Informační zákon byl přijat na základě čl. 17 odst. 5 Listiny, který úpravu podmínek poskytování informací svěřil zákonu. Žalovaný přitom postupoval v souladu se zákonem a na učiněných závěrech, jež byly řádně odůvodněny, nadále setrvává. Navrhl zamítnutí žaloby.
6. Na vyjádření žalovaného pak reagoval žalobce replikou z 18. 10. 2024, v níž označil postoj žalovaného za výmluvy, ohrožující základy demokratického státu, jež spatřuje i ve vyrovnaných rozpočtech; poukázal i na slib skládaný předsedou vlády a preambuli Ústavy. Pokud přitom požadovanou informací předseda vlády nedisponuje, je to na pováženou, neboť z pozice člověka stojícího v čele vlády řídí činnost všech ministerstev a má možnost si potřebné informace opatřit. Žalobce zmínil též § 22 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky (kompetenční zákon) a tam vymezené úkoly ministerstev. Uzavřel, že celá věc se netýká jenom jej, rozsudek soudu bude zaslán na cca 10 tis. e-mailových adres. Žalovaný na tuto repliku již dále nereagoval.

7. V mezidobí žalobce ještě soudu dne 27. 9. 2024 zaslal podání upozorňující na hospodaření státu, poškození ekonomiky při privatizaci v 90. letech a další skutečnosti. Podáním doručeným 15. 11. 2024 soudu, zřejmě na vědomí, zaslal další přípisy adresované předsedovi vlády, soudcům Ústavního soudu i všem soudcům obecných soudů; podáním doručeným 3. 12. 2024 pak starší přípisy adresované správním úřadům, prezidentu republiky či starší informační žádost Ministerstvu financí; podáním doručeným 7. 1. 2025 pak přípis Krajského úřadu Středočeského kraje z 2. 12. 2024 reagující na dotaz na příčiny státních dluhů, adresovaný žalovanému. Podáním doručeným dne 16. 1. 2025 soudu žalobce zaslal nesouvisející „pojednání“ obsahující skutečnosti dezinformační povahy o ohrožení Ruska ze strany Západu, přípisy Senátu či prezidentovi, trestní oznámení Unie otců a další. Konečně při nahlížení dne 17. 3. 2025 žalobce do soudního spisu založil svou žádost a další podklady, vč. rozhodnutí obou stupňů. Tato podání žalobce soud vzhledem k jejich obsahu již žalovanému nedosílal.

III. Průběh ústního jednání

8. Na ústním jednání konaném dne 19. 3. 2025 soud shrnul dosavadní průběh řízení a podání stran. Žalobce ve svém vyjádření navázal na výše popsanou argumentaci, akcentoval, že předseda vlády podepisuje zákony, vč. státního rozpočtu, za což nese odpovědnost. Zmínil též, že obdobné žádosti zaslal na řadu míst, Krajský úřad Středočeského kraje pak věc postoupil Úřadu vlády, zjevně se tak domníval, že problematika spadá do jeho působnosti. Žalovaný rovněž setrval na argumentaci v napadeném rozhodnutí, potažmo vyjádření k žalobě. Soud neprováděl dokazování, účastníci ostatně nad rámec správního spisu, jímž se dle ustálené judikatury samostatně nedokazuje, žádné důkazní návrhy nevznesli.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Věc soud s ohledem na její typově přednostní povahu ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. předřadil.
10. K podstatě sporu soud předesílá, že se obdobnými žalobami spojenými s žádostmi žalobce o informace, vč. otázek ohledně státního dluhu, již opakovaně zabýval [srov. rozsudky z 16. 2. 2022, č. j. 11 A 202/2021 - 25, či z 30. 3. 2023, č. j. 6 A 64/2021 - 55, na ně navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) z 25. 4. 2023, č. j. 6 As 50/2022 - 28, či z 21. 3. 2024, 10 As 109/2023 - 42, a konečně rozsudky zdejšího soudu z 27. 11. 2023, č. j. 5 A 72/2021 - 72, a z 28. 1. 2025, č. j. 3 A 64/2024 - 60]. Citovaný rozsudek pátého senátu zdejšího soudu se zabýval dotazy směřovanými vůči témuž žalovanému, spočívajícími v tom, kdy dojde k zastavení růstu státního dluhu, jaká opatření se za tímto účelem činí a kdy bude státní dluh splacen. Rozsudek třetího senátu se pak týkal dotazu vůči Kanceláři Poslanecké sněmovny a mířil též na informace o příčinách státních dluhů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Východiska všech uvedených rozsudků lze považovat za přiměřeně aplikovatelná i v posuzované věci, a to samozřejmě s přihlédnutím k ne zcela totožným otázkám, popřípadě nikoli totožnému postupu povinných subjektů či jeho zdůvodnění (např. posledně zmíněná Kancelář Poslanecké sněmovny se k příčinám státních dluhů v obecné rovině vyjádřila a žalobci poskytla i materiál k makroekonomické situaci v ČR v souvislosti s návrhem státního rozpočtu, aniž však identifikovala konkrétní informace, jimiž ohledně příčin státních dluhů disponovala). Osmnáctý senát považuje nynější věc za srovnatelnou především s případem řešeným v rozsudku sp. zn. 5 A 72/2021, na nějž ostatně poukazoval i sám žalobce. Jelikož se s jeho závěry ztotožňuje, při posouzení věci z něj bude vycházet; v podrobnostech pak na tento rozsudek odkazuje.
12. Dále je nutné podotknout, že správní orgány podřadily odmítnutí žádosti žalobce pod § 15 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona. V souladu s posléze uvedeným ustanovením se povinnost poskytovat informace *netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*. Povinný subjekt poukázal na to, že žádost, tážající se na *příčiny státních dluhů*, je dotazem na názor či stanovisko, jež by musel teprve vytvořit; jeho vedoucí pak akcentovala, že žádná taková informace neexistuje (na hmotném nosiči). Citované ustanovení je totiž úzce spjata s § 3 odst. 3 informačního zákona, podle něhož se informací pro účely tohoto zákona *rozumí jakýkoli obsah nebo jeho část v jakékoli podobě, zaznamenaný na jakémkoli nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního*. Jak soud vysvětlí níže, závěry žalovaného spolu souvisí – podstatné totiž není jen to, zda je požadovaná informace fakticky názorem či stanoviskem (a existuje tak případně v mysli úředních osob povinného subjektu, resp. předsedy a členů vlády), ale to, že nebyla dosud vytvořena, rozuměj zaznamenána na hmotném nosiči.
13. Nejprve však k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalobce se totiž vedoucí povinného subjektu nevypořádal s námitkou, že v posuzované věci není důvod pro omezení práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Tato námitka není důvodná.
14. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.
15. Odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom svědčí o skutkových a právních důvodech, které vedly žalovaného k vydání rozhodnutí; je zcela srozumitelné, výrok není rozporný s odůvodněním a má oporu v zákoně. Přestože úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, napadené rozhodnutí všechny námitky žalobce uplatněné v rozkladu vypořádává, zabývá se např. i rolí Úřadu vlády jako povinného subjektu, pokud jde o žádosti adresované vládě či premiérovi. Nyní zdůrazňovanou argumentaci čl. 17 odst. 4 Listiny přitom žalobce ve svém rozkladu (odvolání) vůbec nevznesl, nebylo tedy nutné se touto otázkou explicitně zabývat.
16. Akcent na citované ustanovení Listiny v pozdější žalobě je zároveň dle soudu nepřipadný. Právo na informace nepochybně je ústavně zaručeným právem (čl. 17 odst. 1 Listiny), o tom

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

není mezi stranami sporu. Podle čl. 17 odst. 4 přitom platí, že právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Vedle toho ještě Listina upravuje základní východiska poskytování informací orgány veřejné moci – dle čl. 17 odst. 5 jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Je tedy zřejmé, že právo na informace není absolutní a může být omezeno, současně podmínky poskytování informací orgány veřejné moci, o něž nyní jde, konkretizuje až zvláštní zákon. Tímto zákonem je informační zákon, jenž stanoví, kdy povinný subjekt informace poskytne, a kdy nikoli.

17. NSS již přitom v jiné věci (rozsudek sp. zn. 6 As 50/2022) žalobci vysvětlil, že „právo na informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod není „bezhranice“, zákonodárce je oprávněn poskytování informací omezit, pokud přitom dostojí testu ústavnosti, tj. kritériím účelnosti, potřeby a přiměřenosti. Již v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, Nejvyšší správní soud ve vztahu k omezení ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím konstatoval, že uvedeným kritériím zákonodárce dostál.“ Výluka z povinnosti poskytovat informace daná § 2 odst. 4 informačního zákona tak byla v minulosti shledána ústavně konformní; představuje další z řady přípustných výluk stanovených informačním zákonem při naplňování povinnosti orgánů veřejné správy informovat veřejnost o své činnosti (soud tudíž ani neshledal důvod věc předložit Ústavnímu soudu, jak žalobce navrhoval). To také znamená, že § 2 odst. 4 informačního zákona nelze „překlenout“ výkladem čl. 17 Listiny, ale je nutné zkoumat naplnění tam uvedených podmínek, samozřejmě s přihlédnutím ke smyslu a účelu daného omezení a při respektování podstaty práva na informace.
18. Při posouzení této otázky bylo rovněž možné vyjít z již ustálené judikatury NSS. Dle ní platí, že všechny tři okruhy situací upravené v § 2 odst. 4 informačního zákona v sobě zahrnují požadavek na vytvoření nové informace. Ve všech těchto případech jinými slovy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu (žalovaný přitom nespороval, že by se vůbec k jeho působnosti nevztahovala), avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření (srov. dále rozsudky NSS z 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86, č. 2128/2010 Sb., a z 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 - 70, č. 2493/2012 Sb. NSS).
19. Výluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 informačního zákona se tudíž týká těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem „formálně“ přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič. Tím se soud vrací k § 3 odst. 3 informačního zákona. Jen takové informace může povinný subjekt dohledat a za podmínek uvedených v zákoně žadateli poskytnout.
20. Jednou ze základních podmínek pro to, aby žádosti o poskytnutí informace mohlo být vyhověno, je jinými slovy skutečnost, že povinný subjekt takovou informaci disponuje, neboť nemá-li požadovanou informaci, nemůže jí poskytnout. Poskytování informací je především poskytování jejich obsahu – pokud takový obsah neexistuje, nelze informaci poskytnout. Je nutno konstatovat, že v daném případě mysl vládního funkcionáře (ani jiné

fyzické osoby) rozhodně nelze považovat za hmotný nosič záznamu informace ve smyslu informačního zákona (shodně rozsudek NSS sp. zn. 6 As 50/2022).

21. Z formulace žádosti žalobce o informace je přitom zřejmé, že se žalobce nedomáhal konkrétního dokumentu, ale v zásadě formulace obecného názoru či stanoviska předsedy vlády na otázku příčin státního dluhu. I kdyby přitom názor či stanovisko ohledně příčin státních dluhů v mysli předsedy vlády existovalo (jak je žalobce přesvědčen), stále platí závěr, že nejde o stanovisko formálně zaujaté, zachycené na hmotném nosiči, které by povinný subjekt byl povinen zpřístupnit. Odpověď na žalobcův dotaz by bylo nutné nově vytvořit. To by platilo i v situaci, pokud by snad měla odpověď vyplývat z existujících *faktů*, o nichž žalobce hovořil. Je zřejmé, že požadovaná odpověď, měla-li by být koncipována zodpovědně, nestojí na jednoduše identifikovatelných skutečnostech, ona údajná fakta by bylo nutné analyzovat a zahrnout do určitého jednotného výstupu.
22. Lze si jistě představit, že by členové vlády, potažmo ústřední správní orgány jako Ministerstvo financí, měli mít představu o výši, splácení, jakož i důvodech státních dluhů – určitou představu o důvodech českého státního dluhu, resp. toho, proč se státy zpravidla zadlužují, lze ostatně očekávat, přinejmenším v laické rovině, prakticky u každého (méně laicky se takovými otázkami jistě podrobněji zabývá odborná veřejnost např. v akademickém prostředí). To ovšem neznamená, že by taková (ucelená) představa byla či měla být též formálně zpracována (zachycena na odpovídajícím nosiči). Úkolem povinného subjektu jistě není (ač tak učinit může – viz odpověď Kanceláře Poslanecké sněmovny ve věci sp. zn. 3 A 64/2024) snažit se v odpovědi nově formulovat určité (z povahy věci zjednodušující) vysvětlení, proč státní dluhy obecně vznikají, ale poskytnout existující (hmotnou) informaci. Z ničeho nevyplývá, že takový výstup, zaměřený právě na popis či analýzu příčin státních dluhů, nyní objektivně u žalovaného existoval (žalobce v tomto ohledu ničeho konkrétního netvrdil ani nedokládal). Soud samozřejmě nepřehlédl, že Kancelář Poslanecké sněmovny žalobci poskytla materiál *Makroekonomický rámec, fiskální politika a výdajový rámec na rok 2024*, nicméně (kromě toho, že tento dokument byl žalobci jiným subjektem již poskytnut) už jen dle jeho názvu je zřejmé, že se přímo nezaměřuje na jakousi dlouhodobou analýzu příčin státních dluhů; nakonec i z rozsudku sp. zn. 3 A 64/2024, bod 36, lze dovodit, že pro žalobce neměl z hlediska zaměření jeho dotazu valného významu (žalobce se tázal výslovně na příčiny státního dluhu, navíc v širší perspektivě, nikoli jen v r. 2024).
23. Požadovaná informace je tedy informací, která dosud nebyla formálně zaujata a zaznamenána, a proto je z informační povinnosti vyloučena. Povinný subjekt přitom nemusí případnou informaci vyžádat odjinud, jak se žalobce domáhal. Jedinou výjimku by představovala situace, pokud by žalovaný (předseda vlády) byl povinen požadovanou informací disponovat; potom by byl povinen ji opatřit/znovu vytvořit (rozsudky NSS z 7. 4. 2014, č. j. 6 As 136/2014 - 41, či z 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, č. 2635/2012 Sb. NSS). Žalobce ovšem nepoukázal na žádné konkrétní ustanovení, z něhož by taková povinnost vyplývala. Dovožoval ji z čl. 77 odst. 1 Ústavy, dle kterého *předseda vlády organizuje činnost vlády, řídí její schůze, vystupuje jejím jménem a vykonává další činnosti, které jsou mu svěřeny Ústavou nebo jinými zákony*. Z toho ovšem nevyplývá žádná specifická povinnost mít, resp. vytvářet dokumenty (odborné analýzy, strategie apod.), zabývající se příčinami státních dluhů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

24. Za o něco konkrétnější lze považovat odkaz na § 28 odst. 1 kompetenčního zákona, dle něhož vláda řídí, kontroluje a sjednocuje činnost ministerstev ve spojení s § 22 téhož zákona, jenž žalobce zmínil ve své replice. Podle něj *ministerstva zkoumají společenskou problematiku v okruhu své působnosti, analyzují dosahované výsledky a činí opatření k řešení aktuálních otázek. Zpracovávají koncepce rozvoje svěřených odvětví a řešení stěžejních otázek, které předkládají vládě České republiky. O návrzích závažných opatření přiměřeným způsobem informují veřejnost*. Na výše uvedeném to ovšem ničeho nemění.
25. Z prvního ustanovení (tj. z titulu řídicí a kontrolní funkce vlády) jistě nevyplývá, že by měl předseda vlády či vláda (resp. Úřad vlády) disponovat všemi informacemi, jimiž snad disponují ministerstva. K tomu soud pro úplnost dodává, že je to Úřad vlády, který dle § 28 odst. 2 (nyní odst. 3) kompetenčního zákona plní úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti vlády a jejích členů, kteří nejsou pověřeni řízením ministerstva; fakticky by tak případnými informacemi disponoval on, nikoli přímo vláda či její předseda (proto též vyřizuje informační žádosti). Druhé ustanovení je pak poměrně vágní a nelze z něj dovodit povinnost vytváření konkrétních dokumentů (analýz, koncepcí) spojených se státním dluhem, tím méně s jeho příčinami. Především z něj rovněž nevyplývá, že by měl takové dokumenty mít předseda vlády, resp. vláda a žalovaný. I kdyby totiž snad takové analýzy např. na Ministerstvu financí existovaly (měly existovat), neznamená to, že jimi má nutně disponovat vláda nebo že jí byly předloženy. Ani z tohoto ustanovení tak nelze dovozovat, že by byl předseda vlády povinen požadovanou informací disponovat. Ve shodě se žalovaným i s rozsudkem sp. zn. 3 A 64/2024 se i nyní rozhodující senát ostatně domnívá, že pravým účelem žalobcovy žádosti bylo spíše, než získání informací, upozornit na problém rostoucího státního dluhu a vyjádřit svůj občanský postoj. K tomuto ovšem úprava svobodného přístupu k informacím neslouží.
26. Konečně, odkazuje-li žalobce ve věci povinnosti poskytnout informace na právní argumentaci uvedenou v nálezech Ústavního soudu z 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, z 6. 10. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 39/08, a z 13. 12. 2012, sp. zn. III. ÚS 298/12, činí tak v obecné rovině, ze které není zřejmé, jak konkrétně jsou jejich závěry relevantní pro nynější věc.

V. Závěr a náklady řízení

27. Na základě shora uvedených skutečností shledal soud žalobu nedůvodnou, v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl (výrok I).
28. Výroky II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.